

ДРУЖН@ 7я

Газета дитячо-юнацької організації "Козацька республіка"
та педагогічного колективу
Прилуцької загальноосвітньої школи I-III ступенів № 7

Учітесь,
читайте,
І чужого
научайтесь,
Й свого
не цурайтесь.

Т.Шевченко

У номері:

Добрий день,
країно Знань 1

Шкільні
традиції 2

Рідне місто моє 3

Пори року 4

Це цікаво 4

№ 1 (11)

Вересень 2014

Добрий день, країно Знань

Знову ранок першого вересневого дня у юних душах урожаєм мудрості та натхнення. Нехай світлим, радісним і плідним буде кожен день, кожен крок. Ростіть здоровими, досягайте високих результатів у навчанні!

Вітаю й батьків наших вихованців. Зичу їм терпеливості й порозуміння зі своїми нащадками, гордості за своїх дітей.

Найщиріші привітання вчителям,

які щедро діляться своїми знаннями. Здоров'я Вам, терпіння й наснаги, добра та миру.

*Володимир Зуб,
директор школи*

Ностальгічні погляди дорослих, душевний щем, смуток і радість переплелися разом. Це Україна зустрічає День знань - справжнє всенародне свято мудрості, доброти й людяності.

Усі шляхи цього дня ведуть до школи. Розпочинається новий навчальний рік, який означає відкриття нелегкої дороги до знань. Наука – це прихований скарб. Треба навчатися, щоб знати, діяти, жити. Упевнений, що зерна науки зростуть

Знання, як і небеса, належать усім. А.Д.Гешель

Шкільні традиції

Мої учні – моя гордість

Ось і закінчив початкову школу мій 4-А клас. Веселі, допитливі, гомінливі й надзвичайно добрі діти. Мрійники й фантазери. Джентльмени й моделі. Співаки й чомучки.

Щирий погляд очей і чисті душі. Патріоти своєї держави.

Мої діти! Моя гордість! До мене прийшли інші діти, але свій 4-А клас я буду пам'ятати завжди. Дякую вам, дорогі мої учні, шановні батьки за тривожні, непрості, але такі щасливі роки.

Я передала вас, мої дорогі тепер уже учні 5-А класу, у надійні руки досвідчених і самовідданих педагогів. Ви повинні ще так багато зробити, так багато пізнати... Дуже хочеться вірити, що ви — велике майбутнє нашої країни.

Чому життя розлуку нам несе? Бо доля вчителя — зустріти, пригріти, полюбити і

відпустити далекими світами... І пройде час, кудись сплинуть роки, і нових діток я зустріну в школі, та я залишу у своєму серці для вас куточок, і для вас любові. І не пушу туди нікого я... І тільки іноді в самотності хвилини, я зазирну туди й згадаю вас. А як у вас знайдеться час, як знайдеться годинка, зайдіть до мене на хвилинку, я буду рада вам завжди. А нині вам — щастя...

Вірю, що моїх дітей чекає світле майбутнє: без

зброї, без руїн, без ворожості. А сьогоднішні першокласники — це нове підґрунтя світлого майбутнього нашої молоді держави, покоління прийдешньої слави України. Хай у ваших мудрих голівках створюються тільки успішні проекти, які принесуть людям щастя. А серця нехай завжди будуть сповнені любові. З новим навчальним роком!

Ольга Бойко, класний керівник 1 класу

Наш останній Перший дзвоник

Перше вересня - це перший день золотистої й барвистої осені, а також День знань, якого так сильно чекають маленькі школяріки. Він особливий для наймолодших діток, які йдуть до першого класу. Вони вперше в житті почують шкільний дзвоник, дізнаються, що таке урок.

Особисто я обожаю цей день. Цього року для мене він також особливий, адже це моє останнє перше вересня в школі. Я пам'ятаю, як одинадцять років тому нас, невпевнених і трохи схвильованих, привели за руку до школи

батьки. А ось тепер ми виходимо на фінішну пряму. На святковій лінійці хтось кричить та сміється: "Ура! Ми вже третьокласники", а хтось навпаки плаче: "Невже ці десять років так швидко проминули? Невже ми уже одинадцятикласники? Невже пройде рік, і ми покинемо стіни рідної школи?"

Кожен уявляє цей день по-своєму. Наші вчителі, директор школи говорять багато теплих напутніх слів, бажають успіхів у навчанні. Я впевнена, що саме ці слова допоможуть нам гідно закінчити такий важливий для нас рік.

Олена Юрченко, учениця 11 класу

Учителі відкривають двері. Входиш ти сам. Китайська мудрість

Рідне місто моє

Пам'ятаймо про подвиг героїв

Велика Вітчизняна війна... Пекуча рана, яка болить досі чи не в кожній українській родині. Воїни-

переможці проявили чудеса героїзму, стійкості, мужності, билися за кожний клаптик рідної землі, вистояли і перемогли. Для України ціна тієї перемоги – мільйони людських життів. Кожен другий воїн поліг у боях, кожен другий з тих, хто залишився в живих, був поранений. Сьогодні пам'ять про війну живе у назвах вулиць, які носять імена героїв, у монументах та обелісках, у незгасимому Вічному вогні.

У місті Прилуки досить багато історичних пам'яток, присвячених періоду Великої Вітчизняної війни. В основному це братські та одиночні могили загиблих воїнів та жертв фашизму. Найбільша братська могила знаходиться в Плискунівському яру. Тут у травні 1942 - лютому 1943 року гітлерівці розстріляли

близько 8 тисяч мирних громадян міста.

На вулиці Київській № 232 -234 розташовані братські могили близь-

ко 6 тисяч мирних жителів міста й району, розстріляних і замучених фашистами на території колишньої тюрми та іподрому. У 1978 році тут встановлено скульптуру скорботної матері.

Братські могили воїнів, що загинули під час визволення міста в 1943 році, знаходяться у Сквері слави. Також тут ховали сол-

датів, що померли від ран у розташованих у місті військових шпиталях. На могилах були встановлені кам'яні плити з відповідними написами, камінь-стела, запалено вічний вогонь. У сквері знаходиться могила Зіньковича Митрофана Івановича, Героя Радянського Союзу, генерал-майора, командира 6 гвардійського танкового корпусу. Він був тяжко поранений у боях за форсування Дніпра й помер дорогою до прилуцького шпиталю.

На старому міському цвинтарі поховано 33 солдати, які загинули під час оборонних боїв у вересні

1941 року та 3 льотчики, що загинули в повітряно-бомбовому бою над Прилуками. На могилі - скульптура солдата й хлопчика, на двох металевих плитах - прізвища 21 загиблого.

У місті знаходяться ще три братські могили воїнів, що померли у шпиталях Прилуки. По вулиці Партизанській - могила 149 воїнів. На ній - скульптура солдата, на металевих дошках відлиті прізвища 32 відомих воїнів. На старому Мединському кладовищі поховано 6 невідомих воїнів. Їм встановлено бетонний надгробок з обеліском. На Квашинському кладовищі - братська могила 83 воїнів Радянської Армії. На могилі - скульптура солдата та дві металеві дошки з 28 прізвищами воїнів.

Про перебування в Прилуках у вересні 1941 року штабу Південно-Західного фронту нагадує меморіальна дошка на будинку № 61 по вулиці Шевченка, в якому перебував командуючий фронтом, генерал-полковник М.П.Кирпонос.

(Продовження в наступному номері)

Лариса Коломійченко,
педагог-організатор

У миру не менше перемог, ніж у війни, але значно менше пам'ятників.
Ф Хаббард

Пори року

Кольорова палітра осені

Осінь — це пора, яка зачаровує й дивує, адже навкруги все виграє яскравими кольорами. У зелені коси берізок уплелися золотисті стрічки. Червоним полум'ям горять осики, горобина й калина. Листя інших дерев золотаве, жовте, червоно-коричневе, багряне. Поривчастий осінній вітер зриває й це останнє вбрання, кружляє в повітрі легеньке листя й устеляє ним землю. Із сумним криком довгими ланцюгами відлітають на південь качки, гуси, журавлі.

Я люблю осінь за її красу, одночасно яскраву й спокійну.

Гуржій Вікторія, учениця 8 класу

Осінь — пора золота

Усі чотири пори року прекрасні та не схожі між собою. Осінь вважається найпримхливішою, мабуть, через мінливість осінньої погоди. То світить нежарке сонечко, то накрапає сумний дощик, то стоять сірі похмурі дні, то дує сильний вітер... Проте, є в осені величава дозріла краса. Осінь любить жовті, червоні, жовтогарячі фарби. А з яким задоволенням обсипає вона все золотом! Ось приходиш у березовий гай і не можеш відвести очей: усе в золоті. На берізках замість листочків висять монетки. Здається, що від найменшого подиху вони почнуть дзвеніти.

Золотом осінь обсипає й парки. Гуляєш парком і не можеш нагулятися: так не хочеться залишати цю красу. Золоті дерева просто сяють на тлі яскравого блакитного неба.

Не можна не захоплюватися природою! Немає нічого прекраснішого за неї.

Юлія Косаренко, учитель української мови

Це цікаво

7 цікавих фактів про овочі

◆ Ріпу колись сіяли з рота. справа в тому, що в рослини дуже дрібне насіння (у 1 кг більше мільйона насінинок,) тож вручну його просто не розкидати. Однак і плювати - справа не проста, тому кращих "плювальщиків" цінували й шанували в народі. У бурсі про прочуханку казали: "Це вам не ріпу сіяти!"

◆ Картопля з'явилася в Європі як декоративна рослина. Розповідають, що якийсь адмірал привіз цю рослину до Англії і, коли її виростили, пригостив друзів стеблами й листям, підсмаженими в олії. Гості довго плювалися. У XVIII столітті в Росії при дворі це блюдо подавалося як десерт. Перед вживанням картоплю варили й густо посипали цукром.

◆ Помідор довгий час вважали отруйним. Наприклад, у книзі "Повне керівництво з садівництва", виданій у Данії в 1774 р., писалося:

"Флоди ці вкрай шкідливі, оскільки зводять з розуму тих, хто їх поїдає".

◆ Моркву з 1991 р. у Європі вважають фруктом. У межах ЄС більше ніхто не сміє називати її овочем або коренеплодом. Португальцям це дозволяє продовжувати виготовлення й експорт морквяного варення, бо, за європейськими стандартами, його роблять тільки з фруктів.

◆ Фахівці до цього часу не вирішили, овочем чи фруктом є ананас. За часів Катерини II вельможі-гурмани широко використовували його в застіллях, хоча й незвичним для нас чином. Так, граф Олександр Строганов подавав ананас в оцті, а в графа Завадовського його шинкували, як капусту, зберігали в діжках й варили борщ та щі.

◆ Одним із найцікавіших овочів є арктичний хрін. Його можна зустріти в далекій Гренландії. Він цвіте навіть тоді, коли настають сильні морози.

Осінь — остання, сама чудова посмішка року. В.Брайнт